

Буква *ѣ* *) употребява ся само на край рѣчи; като: *здравѣ, иманѣ* и пр.

291. Буква *ѣ* ся употребява:

а) У глаголы съ окончаніе на *ѣхъ*; като: *идѣхъ, чернѣхъ, бѣлѣхъ* ся.

б) У дателный падежъ ед. число личны мѣстоименія; като: *менѣ, тебѣ, себѣ*.

в) У нарѣчія за качество и мѣсто; като: *добрѣ, злѣ, горѣ, долѣ, гдѣ? кѣдѣ?* и пр.

г) Слогъ *нѣ*, собранъ въ начяло на мѣстоименія, нарѣчія и при глаголъ *имамъ*; като: *нѣкой, нѣмамъ, нѣчто, нѣколко*. Обаче слогъ *не*, кога показва отричаніе, пише ся отдѣлено отъ глагола, съ *е*; като: *не щѣ, не ходѣ*.

д) Прѣдлози: *ирѣ, ирѣдѣ, ирѣзѣ, ирѣзѣ* и *слѣдѣ*.

е) Буква *ѣ*, кога ся намира въ главный корень на рѣчь-тѣхъ, удръжя ся и у всицкы произведены отъ нехъ; като: *вѣдно, вѣнецъ, вѣнчявамъ, вѣнчило, вѣнчилиникъ, вѣнценосецъ* и пр.

ж) Най-сѣтнѣ буква *ѣ* ся намира въ корена у слѣдующы-ты рѣчи:

Бѣгъ, бѣда, бѣлый, бѣлѣгъ, бѣсъ, брѣгъ, блѣдный; Вѣжды, вѣкъ, вѣнецъ, вѣщь (вѣщица), вѣра, вѣрмя, вѣсъ (тегло), вѣсть (извѣстіе), вѣшъръ;

*) Буква *ѣ*, коя-то въ черковно-българскый языкъ е употребена въ начяло на рѣчи и на слокове, тука употребихъ като слянъ само на край рѣчи-ты, гдѣ-то сега ся чюе гласъ-ть и' слянъ; като: *здравѣ, иманѣ, шенѣ*.